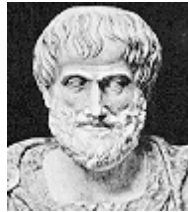

ADAMEC JIŘÍ
FILOSOFICKÝ SEMINÁŘ
KATEDRA TEORIE

PROČ JSME NA SVĚTĚ

JIŘÍ ADAMEC

BRNO 2025

PROČ JSME NA SVĚTĚ

**PROČ JSME
NA SVĚTĚ**

JIŘÍ ADAMEC

BRNO 2025

2

© Adamec Jiří
Filosofický seminář – katedra teorie
IČ 105-48-629/174

Předkládaný text nemá redakční úpravu a korekturní zpracování. Tímto se omlouváme za případné tiskové nedostatky, které mohly uniknout naší pozornosti.

*Jelikož bůh neexistuje, nezbyvá člověku,
než v něj věřit*

Milí posluchači, dovoluji si na tomto místě poskytnout reflexi k otázce „*Proč jsme na světě*“? Již sám název tohoto pojednání je poměrně troufalým. A to nejen proto, že není snadné na takové náměty odpovídat, ale stejně tak je zařadit do vlastního stylu života. Ano, otázka „*Proč jsme na světě*“ (?), by měla zahrnovat praktické odpovědi a návod by byl dokonalý. Také zde se o takové nápovědi jedná, ovšem s tím nutným dodatkem, že je na každém z nás, jak je uchopíme a zda jsou vůbec dostatečné pro takové existenciální použití. Pojdme tedy projít společně nelehkým úkolem, podpořit u sebe námahu myšlení, které se jako filosofie člověka a světa dnes příliš nenesí, neboť nám nijak náš život v dané realitě neusnadňuje, ale komplikuje nejčastěji pravdivostí otázek, které mají jinak svůj původ ve vnější nesmlouvavé realitě. Předloženými tezemi můžeme komunikovat sami se sebou, mezi sebou, stejně jako v tichém usebírání mlčky rozvíjet myšlenky, které se jako inspirace stanou vhodnou součástí našich životních posunů. Konečně, po několika řádcích lze knížku zavřít, a už nikdy se k jejímu obsahu a výzvám nevracet. Přeji vám vlídné zamyšlení nad bytím a existencí, nad sebou samými a světem vašeho okolí.

AJ

§1. ČLOVĚK A SVĚT

1. Člověk je součástí celku.
2. Člověk existuje v celku světa s pocitem opuštěnosti.
3. Opuštěnost není realita, ale pocit ze světa.
4. Člověk se svým vědomím z celku světa vymyká.
5. Člověk myslí svět jako *cosi* vnějšího.
6. Opuštěnost je stav vědomí, nikoliv stav světa.
7. Člověk překonává pocit opuštěnosti nadějí.
8. Naděje je motivace a emoce.
9. Motivace udržuje pozitivitu a smysl naděje.
10. Motivace a smysl jsou obrazy naděje světa.
11. Člověk se *cítí být* duchem a hodnotou.
12. Svět je údajně hmota a energie.
13. Člověk hledá hodnotu sebe sama.
14. Svět nic nehledá, svět prostě jest.
15. Svět není hodnota, ale stav působících zákonů.
16. Svět nemá žádné vědomí.
17. Člověk je vědomí, které si dává hodnotu ve světě.
18. Člověk světu udává hodnotu, a dělí se na: *Já a Svět*.
19. Hodnota světa a hodnota člověka nejsou skutečné.
20. Hodnota je domněnka o možném stavu věcí.
21. Každá možnost v sobě zahrnuje něco nepevného.
22. Člověk vidí svět jako soubory možností.
23. Soubory možností ruší to, že *svět prostě jest*.
24. Vědomí o souborech možností rozpouští svět.
25. Vědomí o světě je pouhá jeho evidence (světa).
26. Neexistuje nic takového jako aktivní vědomí.
27. To, co dělá vědomí aktivním je rozum (myšlení).
28. Svět není faktem procesu myšlení jiný.
29. Myšlením o světě je jiný pouze člověk.
30. Svět je to, co jest, ať jej myšlení myslí jakkoli.
31. Člověk se způsobem myšlení přibližuje světu.
32. Pravda o správném myšlení světa je zavádějící.
33. Myšlení funguje, jestliže přivádí svět takový, jaký jest.
34. To, co existuje je pouze svět.

§2. ČLOVĚK A PŘÍRODA

1. Příroda je svět ukazující se dílčími stavy existence.
2. Člověk je dílčím stavem přírodní existence.
3. V člověku se příroda soustředí stejně jako v rostlině.
4. Člověk má z každé části přírody vždy nějaký zlomek.
5. Člověk je příroda.
6. Člověk se k tomu, že je přírodou, musí teprve dostat.
7. Odhodit domněnky, je pro člověka zásadním úkolem.
8. Člověk se přírody bojí.
9. Příroda bez boha je „*horror vacui*“ (*strach z prázdna*).
10. Příroda nemá žádný plán ani obsah nežli sebe samu.
11. Mít plán je *způsob vnímání člověka*, který má plán.
12. Člověk přírodě a světu vnucuje plán svým způsobem.
13. Myšlení člověka se přírody nijak netýká.
14. Žít v souladu s přírodou nelze.
15. Člověk může žít jen způsobem podřízení se přírodě.
16. *Přijímáním přírody* člověk říká, že ji ztratil.
17. Člověk jde myšlením proti přírodě.
18. Člověk je způsobem myšlení přírodní anomálie.
19. Člověk je základem myšlení destruktivní.
20. Destruktivita myšlení je nesená egoismem.
21. Příroda v člověku vyvolává obrazy a emoce.
22. Člověk ve světě přežívá poměrem obrazů a emocí.
23. Obrazy a emoce poskytují pravděpodobnost chápání.
24. Člověk obrazům a emocím důvěřuje víc než přírodě.
25. Příroda se člověku brání prosazováním sebe samé.
26. Dílčí jevy, jako např. *živly* poukazují na sílu přírody.
27. Příroda uplatňuje výhradně vlastní zákony existence.
28. Zákony, jímž člověk nerozumí, označuje jako osud.
29. Příroda s člověkem nepočítá, ale trpí jej.
30. Člověk se vzdal přírody v její plnosti, aby ji *nahradil*.
31. Žádný způsob lidského bytí není lepší než příroda.
32. Odstoupením od přírody člověk ztrácí sebe sama.
33. Existuje Člověk a Příroda / Realita a nic než Realita.
34. Jen rozumně uchopená příroda je člověku příkladem.

§3. CESTA ČLOVĚKA K SOBĚ SAMÉMU

1. Člověk vždy bytuje (pouze) jako přírodní danost.
2. Vývojem, ontogenesí se člověk osamostatňuje.
3. V době pudové závislosti člověk uspokojuje potřeby.
4. Člověk se osamostatňuje sebe-uvědomováním.
5. V čase raného vývoje člověk o sobě nepochybuje.
6. Pochybnost je základem vědomí o nízké zkušenosti.
7. Učení rozvíjí a ustaluje sebevědomí.
8. Sebevědomí vede člověka k samostatnosti.
9. Samostatnost posiluje motivaci a sebevědomí.
10. Samostatnost a sebevědomí jsou součástí svobody.
11. Být sám sebou značí, být odpovědný.
12. Odpovědnost je samostatnost v oblasti svědomí.
13. Svědomí operuje mezi egoismem a altruismem.
14. Mezi egoismem a altruismem je zájem *nějak být*.
15. V samostatnosti člověk hledá zdůvodnění *jak být*.
16. Člověk pochybuje, i když má zkušenosti.
17. Pochybnost o zkušenostech je rozumný *způsob bytí*.
18. Pochybnost je vědomí o tom, o co se vytrvale *starat*.
19. Bez toho, aby se člověk *postaral*, není *svoboda*.
20. Nejurčitěji *člověk k sobě přichází*, když je svobodný.
21. Nesvoboda člověka nutí postarat se o svobodu.
22. Člověk někdy neví, že už není svobodný.
23. Svoboda je stav mysli a *způsob žití*.
24. Pravdivý způsob žití volá, *jednat pro budoucnost*.
25. Svobodu lze udržovat jen předstihem v jednání.
26. Kvalita života spočívá v předchůdném zaopatřování.
27. Dojít sebe sama lze pouze *aktivním zájmem o bytí*.
28. Moment sebeuchopení přichází pozvolna.
29. Sebeuchopování je nenápadná každodennost.
30. Moment sebe-uchopení je *ve zpětném náhledu bytí*.
31. Člověk může dojít sebe sama, jen když porovnává.
32. Základem sebenalezení je vnitřní klid a řád.
33. Člověk se vyvíjí jako řada událostí.
34. Sebeuchopení člověka spočívá v tom, že *ví, jak být*.

§4. NALEZENÍ SEBE SAMA

1. Zpočátku je člověk příliš blízko sobě samému.
2. Blízkost k sobě samému neposkytuje nadhled.
3. Sebevědomí je o poodstoupení od sebe samého.
4. Sebevědomí není o tom, že si je člověk něčím jist.
5. Sebevědomí je o spoluzahrnujícím vědomí *Já a Svět*.
6. Sebevědomí potřebuje evidenci okolí.
7. Evidence okolí otevírá vědomí pro svět svého okolí.
8. Vědomí není duch ani materie.
9. Vědomí pozoruje a ukládá pozorované v paměti.
10. Vědomí je evidence obsahu zkušenosti a paměti.
11. Sebevědomí je pouze to, co vědomí ví.
12. To, co vědomí ví ještě není o nalezení sebe sama.
13. Žádná pouhá evidence není jistotou o sobě samém.
14. Nalezením sebe sama je až zkušenost o bytí v akci.
15. Aktivní existence je jediný způsob jak být.
16. Vědění o tom jak být je sebenalezením v existenci.
17. Nalezení sebe sama nespočívá v přítomnosti.
18. Přítomnost je pouze částí celku.
19. Přítomnost je nalezení sebe sama v evidenci času.
20. Přítomnost neposkytuje víc než jedinečnost bytí.
21. Nalezení sebe sama musí spoluzahrnovat přesah.
22. Přesahem je vědomí o následnosti bytí a existence.
23. Sebenalezení eviduje přítomnost a budoucnost.
24. Vědění o tom, jak dál je sebezpotvrzující sebenalezení.
25. Bez možnosti oslovit bytí je *sebenalezení* prázdné.
26. Evidence, že *jsem se našel*, musí obsahovat *pojmem*.
27. Člověk se k sobě probouzí *evidencí a pojmem*.
28. Pouhá evidence nalezení sebe sama člověku nestačí.
29. *Pojmem*, oslovením *bytí*, člověk hledá *jeho* důvod.
30. Nejvíc se člověk vytrácí z horizontu vlastního bytí.
31. Nalezení sebe sama je *úporné sebezpotvrzování*.
32. Slovo „*jsem*“ nezahrnuje víc než pochybnost.
33. Sebezpotvrzující bytí je strachem ze ztráty tohoto bytí.
34. Člověk nezvládá existovat jen proto, že se našel.

§5. POCITOVÁ ZKUŠENOST A VYVOZOVÁNÍ

1. Schopnost nabývat sebevědomí se domáhá i logiky.
2. Člověk myslí, že to kým jest, má smysl o sobě.
3. Existovat beze smyslu je pro člověka nepřijatelné.
4. Všechno, co člověk žije jsou emoce a touha myslet.
5. Emoce člověku *vybarvují* svět těsností prožitku.
6. Myšlení člověku poskytuje domnělé chápání smyslu.
7. City poskytují člověku setrvalost v čase vzpomínkou.
8. Myšlení nabízí člověku *dojem předpokladu* událostí.
9. City člověku dávají prožívat zkušenost, vědění a svět.
10. Logika člověku dává domnělou možnost řídit své city.
11. Pravda je citová účast na logice vědění o světě.
12. Člověk *prožívá* pravdu jako výsledek myšlení.
13. Každá logicky vykazatelná pravda je dočasná chyba.
14. Chyby člověk dělá v logice proto, že prožívá svět.
15. Pravdou je pouze sebepotvrzující ověřování, důkaz.
16. Pouze v konfrontaci se ukazuje správnost logiky.
17. City se konfrontují iracionálními zájmy.
18. City a emoce nejsou nikdy žádný logický argument.
19. Pocitová zkušenost je pouze psychickým stavem.
20. Psychické stavy nemohou vykázat víc než to, že jsou.
21. Člověk myslí na prožitky i *nadšením* z logiky, pravdy.
22. Prožitky nic nemyslí, pouze jsou.
23. Člověk se zmítá v kruhu mezi city a myšlením.
24. Člověk z pocitové zkušenosti volí mezi možnostmi.
25. Rozhodování se nejčastěji děje jako volba mezi city.
26. Vyvozování se naplňuje emocemi, aby rozum vzplál.
27. To, co rozum nezvládá, přebírají emoce.
28. Emoce se nejčastěji vydávají za rozum a logiku věci.
29. Obsah vyvozovaného jest potlačován emocemi.
30. Člověk je pocitová zkušenost.
31. Emoce a vyvozování poskytují člověku rozhled.
32. Síla emoce podrhuje domněnku a dává motiv.
33. Síla ověřené pravdy zkušeností podtrhuje logiku věci.
34. Člověk je sebepotvrzující existence, z logiky a emocí.

§6. PRAVDA A ZÁPAS O VĚDOMÍ SKUTEČNOSTI

1. Člověk tomu, *co je*, nedůvěřuje a *domáhá se pravdy*.
2. Nedůvěra v to, *co jest* vyplývá z toho že člověk myslí.
3. Myšlení samo sebe okrádá nedůvěrou ve svůj obsah.
4. Myšlení se stává důvěryhodným, až evidencí počitků.
5. Jen myšlení o smyslovém vnímání ztotožňuje svět.
6. Myšlení rozvádí smyslové vnímání v systémy myšlení.
7. Pravda je vůči myšlení vnější skutečnost.
8. Myšlení a vnější skutečnost existují nezávisle.
9. Myšlení si vnější skutečnost přivlastňuje.
10. Vnější skutečnosti je myšlení člověka lhostejné.
11. Pravda stojí vždy mezi myšlením a vnější skutečností.
12. Člověk myslí vnější skutečnost jako soubor událostí.
13. Vnější skutečnost člověka zahrnuje do třídy jevů.
14. Pravda o člověku je pouze to, že nějak jest.
15. Pravda o přírodě je to, že jest zákonem.
16. Pravda je vždy jen to, jak člověk myslí.
17. Zákon jest to, co člověku ukládá jak myslet.
18. Pravda není nic nad myšlením ani pod ním.
19. Pravda se ukazuje pouze jako rovina sebe samé.
20. Pravda má vždy stejný obsah – nesmlouvavost.
21. Skutečná pravda je důkazem sebe samé.
22. Vědomí o skutečnosti není pravdou, ale možností.
23. Vědomí skutečnosti je evidence toho, *co je o sobě*.
24. To, *co jest o sobě*, je pravdou – nezprostředkováním.
25. Pravda je jednoduchá o sobě jsoucí realita.
26. Člověk, který hledá pravdu často míří za její hranici.
27. Člověk si ne vždy uvědomuje, že *pravda je již zde*.
28. Člověk se nechává od pravdy odtrhávat a marní čas.
29. Člověk je prý nejbohatší v momentě, když pochybuje.
30. Pochybnostmi člověk překonává nesoulad.
31. Pravda a vědomí o skutečnosti tvoří základ otázky.
32. Otázka je předpoklad o vědomí skutečnosti.
33. Až odpovědi poskytují vědomí *pravdu o skutečnosti*.
34. Nelze jinak, než-li se dotazovat a ověřovat odpovědi.

§7. PRVNÍ POCHYBNOSTI O SOBĚ SAMÉM

1. Člověk se hledá prostřednictvím srovnávání.
2. Člověk je se sebou neidentický a hledá se vně sebe.
3. Člověk si nestačí s pouhým: *toto jsem Já!*
4. Člověk o sobě pochybuje z důvodů nesamostatnosti.
5. Nesamostatnost je člověku dána jeho pro-sociálností.
6. Pro-sociálnost jest zákon, uložený člověku přírodou.
7. První pochybnosti má člověk morální a tělesné.
8. Morální pochybností jest otázka přijetí svým okolím.
9. Tělesnou pochybností jest otázka akceptace sdílením.
10. Člověk o sobě pochybuje, protože hledá blízkost.
11. Žádná blízkost není člověku dostatečná.
12. Člověk se sytí blízkostí lidí z okolí, pro pocit štěstí.
13. Člověk trpí nedosažitelností absolutní blízkostí lidí.
14. Reálná pochybnost jest emoce.
15. Součástí pochybnosti o sobě samém jest strach.
16. Člověk o sobě pochybuje z pocitu osamění.
17. Pochybnost se děje jako událost ze ztráty jistot.
18. Mít jistotu lze jen tehdy, když vnějšku ukládám směr.
19. Nebýt si jist je pozitivní důvod proč hledat směr.
20. Pochybnost o sobě říká: *ještě jsem se nenašel.*
21. Vědomí, že jsem se ještě nenašel je *rozumné Já.*
22. Přiznání, že *jsem na cestě*, se ptá: *kdo jsem?*
23. Pochybnost o sobě je *rozumný způsob jak být.*
24. Člověk je z podstaty *pochybující tvor v otázce.*
25. Člověk o sobě pochybuje, protože si klade otázky.
26. Otázka zpochybňuje to, co je samo o sobě pevné.
27. Základní otázkou je, zda to, co jest, je tím čím jest?
28. Otázkou člověk zpochybňuje sebe sama.
29. Pochybnost o sobě samém zahrnuje i existenci.
30. Člověk se domnívá, že pochybnost je východisko.
31. Otázka nemění existenci, ale pouze způsob myšlení.
32. Existence je *to, co jest.*
33. Pochybnost je *to, co existenci mění v mé vidění.*
34. Pochybnost je *subjektivní odmítání toho, co jest.*

§8. PRVNÍ NÁBĚHY NA METAFYSIKU

1. Člověk žije domněnkami o přesahu svého bytí.
2. Člověk nepřijímá přítomnost za konečný stav bytí.
3. Člověk dělá *mnohé* předmětem vyšší moci.
4. Člověk odmítá důvěřovat svému vnímání a myšlení.
5. Člověk se vzpírá jednoduché pravdě o přítomnosti.
6. Člověk složité nadstavuje tím, čemu nerozumí.
7. Příroda je sama o sobě složitá.
8. Víra v boha je sama o sobě složitá otázkou: *Co, Kdo?*
9. Člověk za tím, co je zjevné, hledá nezjevné.
10. Metafysika je odpoutání pozornosti od strachu bytí.
11. Zjitřením fantazie člověk kompenzuje strach z bytí.
12. To, co se člověku ztrácí, nahrazuje fantazií.
13. Člověk se nejčastěji ztrácí sobě samému.
14. Strach člověk posiluje dogmatismem.
15. Dogmatismus se má stát kritériem obecné platnosti.
16. Dogmatismus jest metafysikou strachu a víry.
17. Žít bez víry je pro mnohé lidi „*strašné*“!
18. Představa, že se člověk protiví víře navozuje strach.
19. Metafysika strachu zbavuje svobody.
20. Žádná svoboda nemůže být metafysická.
21. Svoboda je pouze přítomnost a konkrétní čin.
22. Metafysika svobody nic neříká.
23. Svoboda je odpovědnost za sebe sama.
24. Svoboda nic nepřekračuje, ale promlouvá *tady a teď*.
25. Svoboda je čin jednotlivce, nikoliv - *někoho druhého*.
26. Svoboda myšlení jest o odpovědnosti jednotlivce.
27. Metafysika myšlení se domáhá zprostředkovanosti.
28. Metafysika myšlení o bytí postrádá osobnost.
29. Hodnoty jsou přenositelné pouze odpovědností.
30. Hodnoty nejsou metafysické.
31. Hodnoty se nenachází *před* ani *za* horizontem bytí.
32. Hodnoty vykazují sebe sama jedinečným člověkem.
33. Metafysika je pochybná existence, svět domněnek.
34. Pouze myšlení o přítomnosti je pravdou o stavu věcí.

§9. ONTOLOGIE NEBOLI BYTÍ A ČLOVĚK

1. Člověk a bytí se domáhají souladu.
2. Souladem bytí a člověka se má stát porozumění bytí.
3. Smyslem bytí jest údajně nějaký způsob existence.
4. Bytí jest to, co se vykazuje sebou samým, že jest.
5. Bytí poukazuje na to, že *něco jest*.
6. *Bytí* neurčuje, jakým způsobem něco jest, *pouze jest*.
7. Člověk jest.
8. Příroda jest.
9. Bytí nedělá rozdíly v tom co jest.
10. Bytí je celek toho, co jest.
11. O bytí lze říci jen to, že *něco je a něco není (Leibniz)*.
12. Bytí je vždy dostatečné, říká-li, že *něco je nebo není*.
13. Člověk se domáhá bytí tím, že *mu určuje* čím jest.
14. Bytí je na čemkoli lidském nezávislé.
15. Bytí jest sebou samým.
16. Člověk je nesamostatné bytí.
17. Člověk zaměňuje *statické* bytí za *aktivní* existenci.
18. Myšlením člověk mění svébytnost v existenci.
19. Člověk neprožívá bytí, ale stavy existence.
20. Bytí se člověku vytrácí způsobem vlastní existence.
21. Žádný způsob existence není bytí.
22. Pravé *bytí* jest tiché pozorování světa svého okolí.
23. Jen v odstupu od dění je člověk součástí bytí.
24. Člověk se domnívá, že musí být součástí všeho.
25. Být součástí lze i tichou spoluúčastí na tom, co jest.
26. Člověk se nenaučil existovat v bezejmennosti.
27. Bytí není nijak vykazatelné *jménem*, ani *stavem*.
28. Člověk je ztracen v tom jak myslí, že se našel.
29. Myšlení neposkytuje bytí víc než tušení souvislostí.
30. Bytí je člověku dáno, stejně jako kameni.
31. Člověk usiluje o bytí nevěda, že již dávno – *Jest*.
32. Myšlení je člověku prostředkem k sebereflexi.
33. Sebereflexe člověku ukládá evidenci vlastního bytí.
34. K bytí má vztah pouze člověk, nikoli bytí k člověku.

§10. ČLOVĚK A JEHO VĚDOMÍ O EXISTENCI

1. Čím více je člověk *vedomý*, tím více je *konkrétní*.
2. Vědomí o existenci lze mít jen z konkrétního bytí.
3. Člověk svoji existenci separuje z celku bytí.
4. Existence jest částí bytí.
5. Existence jest tautologií bytí (*Wittgenstein*).
6. Existence a existovat značí nacházet se v události.
7. Člověk existuje nespokojen s pouhým – *Jsem*.
8. Existence jest činností, která způsobuje *záblesk Já*.
9. Člověk se ustavuje činností, které říká existence.
10. Existování jest průběžné bytí.
11. Existence je činnost.
12. Činná existence se neděje pro existenci, ale pro bytí.
13. Pouze u vědomí existence se člověk dotazuje – *Jak?*
14. Bytí je nesmlouvavé tím, že *jest* – otázky neklade.
15. Odpovědí na otázku *jak existovat* je existence sama.
16. Když se člověk ptá jak existovat, už existuje.
17. Vývoj vědomí určuje způsob existence.
18. Průběh existence jsou vědomím a vůlí dané potřeby.
19. Člověk si to, co potřebuje, dává jako úkol.
20. Existování je vědomé řízení úkolů z doměnky potřeb.
21. Existence je soubor potřeb převáděných v činnost.
22. Pro to, aby člověk mohl existovat, musí něco udělat.
23. Konání je existence u vědomí jen toho, *co člověk ví*.
24. Existence je *vědomí*, které je horizontem sebe sama.
25. Existence je vždy subjektivní.
26. Vědomí o existenci má snahu se objektivizovat.
27. Vědomí o své existenci se chce stát kritériem všeho.
28. Vědomí o své existenci *popírá vědomí svého okolí*.
29. Vědomí o své existenci je prvním nástrojem pro spor.
30. Bytí nevede žádný spor.
31. Člověk a jeho vědomí o existenci hledají vztah.
32. Člověk existuje v existenci.
33. Člověk *má nějaké povědomí* o tom, že existuje.
34. Vědomá nejistota o způsobu existence je - život.

§11. ČLOVĚK SE ZMOCŇUJE SVĚTA

1. Člověk se domnívá, že *trpí svět*.
2. Člověk nezvládá přijímat svět bez *sebevymezení*.
3. Člověk trpí svět *odporem*.
4. Bytí se vyznačuje tím, že je součástí *bytí o sobě*.
5. Vědomí o bytí je přechodem z bytí do existence.
6. Člověk nabývá vědomí o světě praktickým konáním.
7. Praktické konání se neděje pro konání samo.
8. Člověk koná pro *nabývání vztahu*.
9. Vztah ke světu může být jen takový, který – *je můj*.
10. Vztah ke světu je vždy jen výrazem sebezkušenosti.
11. Sebezkušenost není danost, ale seberozvoj a stav.
12. Sebezkušenost je plynulé nabývání vztahu ke světu.
13. Člověk se domnívá, že svět je množinou překážek.
14. Zkušenost se světem není kritériem obecné platnosti.
15. Zkušenost se světem je pouze individuální zkušenost.
16. Člověk se vyhýbá *danosti* projekcí své zkušenosti.
17. Paradoxem zkušenosti je odepírání světu jeho - *JEST*.
18. Člověk nabývá vztahu ke světu uchopováním *daného*.
19. Uchopování světa se děje *právem na jeho vlastnictví*.
20. Zmocňování světa se děje jako existence nároků.
21. Každý nárok, který člověk má je záměr vědomí.
22. Vědomí se zmocňuje světa jako subjekt.
23. Schopenhauer – *Svět je moje představa a vůle*.
24. *Pravda o světě je pouze pojem světa* - Hegel.
25. Člověk se zmocňuje světa tím že: *o něm ví*.
26. Vysvětlit svět značí *zmocnit se jej pojmem*.
27. *Pojem o světě není realita světa*.
28. Člověk se nezmocňuje světa, ale jeho interpretace.
29. Člověk o světě ví jen to, co si o něm představuje.
30. Svět je člověku reálně přístupný pouze v detailech.
31. Celek světa člověku bude vždy unikat.
32. Zmocnit se celku světa nelze – svět je *v celku svůj*.
33. Člověk je částí světa, ne celek, *schopný konkurence*.
34. Vědomí o zmocnění světa je základem idealismu.

§12. VOLBA ZACHÁZENÍ SE SVĚTEM

1. Nic z uchopování světa neříká co je svět.
2. Uchopování světa je první znak zacházení se světem.
3. Člověk zatím nenašel odpověď na otázku, co je svět.
4. Člověk prozatím ví jen to, že svět existuje.
5. Člověk prozatím ví jen to, že – on sám – *JEST*.
6. Vědomím člověka, že *JEST*, vzniká *domněnka vědění*.
7. Vědomí člověka, že *JEST*, je pouze první evidence.
8. Z pouhé evidence, že člověk *JEST* nelze chápat svět.
9. Zmocňování se světa je vystavěno z *nároků na svět*.
10. Nárok na svět předchází účelné *uchopení* světa.
11. Nárok na svět předchází účelné *zacházení* se světem.
12. Nárok na svět je *emoce, nerespektující svět o sobě*.
13. Člověk a jeho nárok na svět je neúčelná existence.
14. *Účelná existence respektuje svět o sobě*.
15. Respektování světa o sobě je zacházení se světem.
16. Účelná volba zacházení se světem se děje pro svět.
17. Člověk není svět, ale jeho část.
18. Člověk nemůže být první volbou světa.
19. Člověk může být volbou – jen sebe sama.
20. Volba zacházení se světem nemůže být subjektivní.
21. Volba zacházení se světem může být jen objektivní.
22. Člověk hledá vztah ke světu rozvojem vědění.
23. Účelné zacházení se světem je vždy jen stav vědění.
24. Volba zacházení se světem je individuální.
25. Obecná volba zacházení se světem je mýtus.
26. Existuje jen dočasný stav volby zacházení se světem.
27. Veškerá lidská existence jest dosažené vědomí o bytí.
28. Volba zacházení se světem je *záblesk sebevědomí*.
29. Žádné sebevědomí není svět, ale jeho část.
30. Volba zacházení se světem spoluzahrnuje dějiny.
31. Volba zacházení se světem je nárok na dějinnost.
32. Ve volbě zacházení se světem je pouze *Já a Můj svět*.
33. Subjektivní volba zacházení se světem, *mění svět*.
34. Svět nejvíce trpí lidské zacházení, se sebou samým.

§13. POTŘEBA SDÍLENÍ A PŘIPOUTÁNÍ

1. Každý člověk je ve svém bytí osamocen.
2. Teprve konáním jest člověk součástí celku.
3. Člověk hledá vztah ke světu skrze druhého člověka.
4. Pouhá existence, aktivní bytí, člověka nenaplnuje.
5. Určení člověka vyplývá z jeho předpokladu – sdílení.
6. Sdílení člověka s člověkem je předpoklad existování.
7. Každý člověk v sobě nosí touhu sdílení.
8. Každý člověk se rmoutí pro sdílení jako takové.
9. Sdílení může fungovat pouze jako vztah.
10. Obsahem vztahu je – myslet na toho druhého.
11. Sdílení je pocitová vazba.
12. Každá pocitová vazba je nesena připoutáním.
13. Vazba rozněcuje radost nebo žal.
14. Ve sdílení a připoutání člověk zakouší svět člověka.
15. Sdílení a připoutání odděluje člověka od materie.
16. Sdílení a připoutání jest světem hodnot.
17. Člověk se nachází ve dvojím světě; *o sobě, pro sebe.*
18. Problémem sdílení a připoutání člověka je „potřeba“.
19. Sdílení a připoutání jsou vlastnosti splněných potřeb.
20. Z podstaty člověk žije zájmem splňování potřeb.
21. Člověk myslí na potřeby v intenzitě smyslu existence.
22. Člověk je k potřebám připoután myšlenkou a vůlí.
23. Člověk se oddělil od světa myšlením o potřebách.
24. Svět nemyslí, svět jest.
25. Obsahem světa jsou zákony o sobě.
26. Obsahem myšlení člověka jsou potřeby.
27. Člověk rozděljuje všechno, co je ve světě obecné.
28. Člověk se domnívá, že sdílením naplňuje svět.
29. Sdílením člověk naplňuje pouze sebe sama.
30. Nic, co obsahuje svět, není neseno sdílením.
31. Všechno, co je svět je zaopatřeno připoutáním.
32. Připoutanost je zákon bez kterého nelze dělat nic.
33. Příroda, svět – přeskakuje sdílení.
34. Člověk sdílením komplikuje svět emotivitou vůbec.

§14. ČLOVĚK VYRÁBÍ NÁSTROJE

1. Člověk se vymknul přírodě výrobou nástrojů.
2. Výrobou nástrojů člověk nadstavuje svět.
3. Nástroje poskytují člověku možnost ovládat přírodu.
4. Nástroje jsou využívány k záměrům s účelem.
5. Příroda a svět jsou neúčelným bytím.
6. Přesvědčovat o účelnosti světa a přírody je marnost.
7. Člověk vyrábí nástroje, aby si zajistil *sebeurčení*.
8. Člověk žije ve světě nástrojů.
9. Žádný nástroj není svět, pouze svět jest nástrojem.
10. U vědomí nástrojovosti světa člověk zůstat nemůže.
11. Výrobou nástrojů člověk ztratil sebe jako přírodu.
12. Nástroje pro poznávání světa jsou nástroje účelné.
13. Nástroje pro ovládání přírody jsou účelné nástroje.
14. Nástroje pro zabíjení zvířat jsou účelné nástroje.
15. Nástroje pro zabíjení lidí jsou účelné nástroje.
16. Žádný nástroj, který člověk vyrobil není dobrý.
17. Pouze účel nástrojů určuje jejich hodnotu.
18. Hodnotou nástroje jest člověk a způsob zacházení.
19. Člověk se rozvíjí způsobem výroby nástrojů.
20. To, čím se člověk rozvíjí je myšlení a činnost.
21. Nástroje jsou výsledkem myšlení jak opanovat svět.
22. Výroba nástrojů je způsob existence.
23. Existovat výrobou nástrojů lze – obchodem s nástroji.
24. Nástroje se staly bytostnou potřebou člověka.
25. Rozvoj rukodělnosti je anatomická nástrojovost.
26. Duševní život člověka je nástrojem pro zvládání bytí.
27. Existence na člověka doléhá potřebou jeho zvládání.
28. Myšlení je hledání nástrojů pro zvládání existence.
29. Každá existence je dvojí: přirozená a nástrojová.
30. Přirozená existence je nesena vrozeným zvládáním.
31. Nástrojová existence je nesena zvyšováním úsilí.
32. Zvyšování úsilí překračuje svět způsobem myšlení.
33. Nástroje vyráběné člověkem mají smysl pro člověka.
34. Myslet o účelnosti nástrojů je odpovědností za svět.

§15. USILOVÁNÍ A NESPOKOJENOST

1. Člověk žije dálkou vědomí, horizontem existence.
2. Člověk si staví cíle, aby nabyl smyslu přítomnosti.
3. Pro získání budoucnosti je nutné usilování – *nyňí*.
4. Vůle je síla ducha.
5. Slabá vůle potřebuje silnější motivaci.
6. K motivaci nelze přesvědčovat.
7. Motivace lze nabýt rozvojem zkušenosti.
8. Motivace je rozhodnutí nebo pozvolný přechod.
9. Motivace není danost, ale výsledek usilování.
10. Záblesk motivace je nebezpečná emoce.
11. Nejlepší motivací jest pokojné usilování.
12. Usilování uchopňuje ke klidu a obráceně.
13. Součástí usilování jsou vytrvalost a důslednost.
14. Usilování se dotazuje: *Proč? a Jak?*
15. Nespokojenost neví, jak se správně dotazovat.
16. Nespokojenost je emoce, nahlízejíc dno a prázdnotu.
17. Usilování ruší nespokojenost zahlédnutím východiska.
18. Východisko jest definováno smyslem usilování.
19. Nalezení východiska uklidňuje.
20. Motivace se často stává předmětem volby.
21. Potřeba volby vrhá člověka do stavu nespokojenosti.
22. Nespokojenost může být dobrá, nutí-li ke změně.
23. Každá změna je výsledkem dosaženého horizontu.
24. Člověk žije v obavách ze správnosti rozhodnutí.
25. Obavy z rozhodnutí jsou ostražitost a odpovědnost.
26. Nejistota udržuje nespokojenost v pozornosti.
27. Mnohá rozhodnutí postrádají logiku návaznosti.
28. Rozhodnutí vykazuje smysl svým uskutečněním.
29. Člověk žije nespokojen mělkostí rozhodování.
30. Mnohá rozhodnutí nejsou vykonána; obsahují strach.
31. Ztrach z rozhodnutí předchází vědomí o následcích.
32. Usilování a nespokojenost jsou stavy vědomí.
33. Usilování a nespokojenost doprovází výčitky svědomí.
34. Usilování a nespokojenost jsou výrazem osobnosti.

§16. LÁSKA

1. Člověk žije subjektivním vztahem k sobě samému.
2. Člověk žije subjektivním vztahem k druhým lidem.
3. Člověk má niternou potřebu být milován.
4. Člověk má niternou potřebu milovat.
5. Subjektivní chápání *vztahu a lásky* jsou svět člověka.
6. Láska je aktivní nebo pasivní.
7. Aktivní láska je altruismus.
8. Pasivní láska je egoismus.
9. Člověk se může v lásce rozvíjet nebo upadat.
10. V rozvíjené lásce člověk získává jistotu hodnot.
11. Upadající láskou člověk postrádá pevnost existence.
12. Láska není smyslem existence.
13. Smyslem existence je činnost.
14. Láska je niternou pohnutkou, motivem k činnosti.
15. Láskou není to, co má člověk rád.
16. Mít rád je jen jiné určení dočasné sounáležitosti s...
17. Láskou je nezprostředkované splynutí.
18. Skutečná láska je možná pouze k druhému člověku.
19. Vztah k živočichům a rostlinám je vždy jen dočasný.
20. Láska je vztah vědomí k pocitům sounáležitosti.
21. Láskou se člověk dobrovolně připoutává.
22. Připoutáním je láska sycena radostí ze sdílení.
23. Také v lásce je vhodné chápat její rozumné hranice.
24. Člověk, který se v lásce ztratil, miluje víc sebe sama.
25. Také v lásce, usiluje člověk o svoji důstojnost.
26. Láska jako kompenzace je marná.
27. Také láskou se lze zprotivit.
28. Láska může být dobrým příkladem.
29. Více lásky je tam, kde se o ní nemluví, ale koná.
30. Láska je vyšším mravním citem.
31. Příchylnost není láskou, ale dočasným stavem.
32. Absolutní oddanost není láskou.
33. Láskou je zájem o druhého člověka, takový jaký je.
34. Láska je radost z pochopení dobra v sobě samém.

§17. NENÁVIST

1. Člověk se potýká se světem - *přijetím a nenávistí*.
2. Nenávist je intenzivnější pocit zklamání.
3. Nenávist je osobně subjektivní stav nálady ze světa.
4. Opakem nenávisti jsou odpuštění, přijetí a smíření.
5. Nenávist motivuje k odplatě.
6. Nenávistí člověk usiluje o nápravu sebeurčení.
7. Zadržovaná nenávist rozvíjí frustraci a násobí zlo.
8. Každá nenávist je skličující emoce.
9. Nenávist provokuje k destrukci.
10. Nenávist je buď otevřená nebo latentní.
11. Vrozená nenávist se projevuje neklidem a spekulací.
12. Nenávist *vzniklá ze situací*, vyžaduje komunikaci.
13. Nenávist nejčastěji plyne z nespokojenosti se sebou.
14. Nenávist často pátrá po chybách i tam, kde nejsou.
15. Nenávist bývá součástí psychického zranění.
16. Zbavit se nenávisti lze *vnitřním klidem a láskou*.
17. V nenávisti člověk nejčastěji chybuje.
18. Emoce nenávisti uzavírá dveře k altruismu.
19. Člověk pobývá ve světě plném nenávisti.
20. Nenávist bývá převzatým vzorcem postojů.
21. Nenávist bývá apriorním přístupem ke světu.
22. A priori jsou nenávidění i lidé, kteří jsou dobří.
23. Psychická infekce nenávisti rozděluje svět.
24. Každá nenávist je naivní, subjektivní, zbytečná.
25. V nenávisti člověk prohrává svoji morálku.
26. Kompenzací nenávisti bývá nejčastěji násilí; jakékoli.
27. Žádný člověk se nevyhne nezasloužené nenávisti.
28. Pracovat na odstraňování nenávisti je povinnost.
29. Ideou nenávisti je i popírání práva na život jiného.
30. Nenávist bývá součástí mnoha duševních poruch.
31. Odstraněním nenávisti člověk dosahuje úlevy.
32. Nenávist nikdy není ideálním stavem existence.
33. Odstraňovat nenávist humorem není špatná volba.
34. Co je nenávist? Nezládnutý život v lásce a pokoře!

§18. LASKAVOST

1. Každý člověk hledá způsob jak přijímat existenci.
2. Přijímání existence se děje zkušeností a sebereflexí.
3. Člověk do existence vkládá svůj obraz existence.
4. Obraz o existenci jest očekáváním, že bude naplněn.
5. Člověk se musí o svoji existenci postarat zásluhou.
6. Dosažení na obraz existence vyžaduje jeho ustálení.
7. Pouze péče o každodennost dává zásluhu existence.
8. Existence, která je výsledkem zásluhy poskytuje řád.
9. Prvním požadavkem na existenci je přísnost k sobě.
10. Cestou k zásluze o existenci je vytrvalost.
11. Základem *cesty člověka* je vlídnost a laskavost.
12. Úkolem vlídnosti je přednost k druhému člověku.
13. Úkolem laskavosti je uznávání osobnosti druhého.
14. Laskavostí musí začínat všechno, co je záměrem.
15. Laskavost a trpělivost jsou spojené nádoby.
16. Laskavost je druhem lásky.
17. Laskavost vytrhává člověka z pocitů marnosti.
18. Na laskavost je zapotřebí myslet.
19. Laskavost se rozvíjí výchovou a příkladem.
20. Laskavost se upevňuje praktickým životem.
21. Laskavost je účinná srdcem, ale i rozumem.
22. Laskavost v srdci jest empatie.
23. Laskavost „v hlavě“ je rozumná pomoc bližnímu.
24. Laskavost jest výrazm ducha osobnosti.
25. Skutečná laskavost je vždy a za všech okolností.
26. Předstíraná laskavost je vypočítavá, zavrženíhodná.
27. Otázkou zůstává, lze-li mít k laskavosti talent?
28. Vrozená laskavost, jako typ osobnosti existuje reálně.
29. Lze se laskavosti učit, naučit, osvojovat si ji?
30. Laskavost bývá často součástí změny osobnosti.
31. Vzhledem k náročnosti existence je laskavost vzácná.
32. Skutečná laskavost ani neví, že je laskavostí.
33. Skutečná laskavost předpokládá klidnou mysl.
34. Laskavost je apriorním uznáním dobra.

§19. HLEDÁNÍ BOHA A OSOBNÍ SPIRITUALITA

1. Člověk ví, že je pouze malou součástí všeho.
2. *Vědomí* má sklon člověka povyšovat nad existenci.
3. Člověk je zklamán tím, že není vším, čím jest svět.
4. Člověk se chce světu rovnat a *být nad ním*.
5. Člověk věří v boha, aby splynul s absolutním bytím.
6. Vírou v boha „*člověk přiznává*“, že si není ničím jistý.
7. Víra v boha nevysvětluje co je bytí, ale existence.
8. Morálka se má stát součástí víry v boha.
9. Jednání spoluzahrnuje víru ve vnější a vnitřní řád.
10. Víra v boha ponouká k odpovědnosti a odplatám.
11. Špatná víra bere zákon do vlastních rukou.
12. Víra je duchovní stav (postoj).
13. Víra je hranicí mezi životem, smrtí a posmrtným...
14. Osamocení mezi lidmi a ve světě překonává víra.
15. Osamocením jsou tíživé otázky života, zdraví, smrti...
16. Spiritualita je aktivní duchovost, příslušnost k bohu.
17. Hledání boha a spirituality je hledáním sebe sama.
18. Hledání boha a osobní spirituality je aktivní naděje.
19. Bůh a osobní spiritualita jsou intimní součástí jedince.
20. Pochybnost o bohu ještě neznamena vyloučení boha.
21. Spiritualita je prolínání duchovosti znaky přítomnosti.
22. Spiritualita je duch v každém okamžiku existence.
23. Víra a cit jsou ukázkou praktické teologie (etiky).
24. Člověk se rozhoduje *pro boha* mnohokrát za život.
25. Člověk opouští boha nesmířen s ranami osudu.
26. Člověk se k bohu navrácí, jakmile se stal věcí reality.
27. Čím méně je život pro člověka schůdný, volá po víře.
28. Pevnost víry jest duchovním postojem.
29. Žádné opouštění boha není rouháním.
30. Rouháním je jen život, který se povyšuje nad ostatní.
31. Víra a spiritualita udržuje člověka v tradici.
32. Tradice jest přenášení hodnot do přítomnosti.
33. Všem, co přináší víra a spiritualita je třeba se učit.
34. Vzdělávání bez víry a spirituality je neúplné.

§20. AUTONOMIE A INDIVIDUÁLNOST

1. Požadavkem existence je soběstačnost.
2. Soběstačnost neznamená výlučnost a izolovanost.
3. Soběstačnost jest sounáležitost v souladu s okolím.
4. Příroda je soběstačné usilování o zachování života.
5. Rostliny a živočichové existují s programem života.
6. Život a ochrana života mají podstatu autonomie.
7. Člověk na raném stupni vývoje usiluje o autonomii.
8. Individuálnost je druhým stupněm vývoje člověka.
9. Autonomií člověk usiluje o samostatnost bez pudů.
10. Individuálnost zahrnuje racionalitu a řízené chování.
11. Jest: biologická autonomie a racionální individuace.
12. Autonomie a individuace se nikdy neoddělí absolutně.
13. Prolínání autonomie a individuace vyvolává spor.
14. Autonomie a individuace působí i psychosomaticky.
15. Člověk eviduje autonomii jako vazbu na rodiče.
16. Individuálnost člověk vnímá jako osobu, neboli: „JÁ“.
17. Autonomie je předstupněm svobody.
18. Individuálnost se rmoutí pro nenaplněnost svobodou.
19. Psychologická autonomie řeší zkušenost a prožitky.
20. Filosofická individuálnost řeší racionalitu a poznání.
21. Autonomie a individuálnost jsou postoje k životu.
22. Autonomie a individuálnost jsou vrozené dispozice.
23. Každý člověk řeší autonomii a individuálnost.
24. Mezi autonomií a individuálností je volba.
25. To čemu člověk dá přednost vyplývá ze sebereflexe.
26. Vědomí o autonomii a individuálnosti je životní úděl.
27. Každé jednání se děje autonomně a individuálně.
28. Spor mezi autonomií a individuálností je trvalý.
29. Tíha života je tíha sebereflexe.
30. Ani autonomie ani individuálnost nemá přednost.
31. Přednost má vždy jen předmět sporu.
32. Správná volba je jen dočasný stav okolností.
33. Svobodná volba je pouze pojem.
34. Vždy člověk podléhá autonomii a individuálnosti.

§21. PROČ JSME NA SVĚTĚ

1. Žádný život není ten lepší.
2. Životy jsou si rovny.
3. *Proč jsme na světě* jest otázka zásadního rázu.
4. Hledání odpovědí jest všem společný úkol.
5. Člověk tázáním hledá správný úhel pohledu.
6. Nejspornější je vždy otázka pravdy.
7. Psychologie zkoumá prožívání existence.
8. Filosofie zkoumá způsoby oslovování existence.
9. Obory se dělí na prožitkové a spekulativní poznání.
10. Tradiční psychologie je stále aktuální.
11. Tradiční filosofie je stále aktuální.
12. Psychologie a filosofie jsou si rovny.
13. Psychologie vysvětluje jak člověk prožívá a myslí.
14. Filosofie zvládá vysvětlit, co je existence.
15. *Proč jsme na světě* - zahrnuje prožitek a myšlení.
16. Život je prožívání.
17. Život je myšlení.
18. Člověk je na světě proto, že je mu dán život.
19. Život je dostatečnou odpovědí na smysl existence.
20. Život je člověku dán pro život sám.
21. Život nemá jiné ambice, než existenci samu, *žít!*
22. Nežijeme pro nic víc, než abychom žili.
23. Nespokojenost člověka se životem je koncem života.
24. Spor je součástí života, nikoli jeho popřením.
25. Život je radost z prožívání a myšlení.
26. Odpor k radosti prožívání a myšlení člověka láme.
27. Člověk prožívá a myslí, protože žije.
28. Jednoduchá rovnice života říká: *prostě žij!*
29. Utrpením v životě jsou jen negativní zkušenosti.
30. Radost v životě jsou jen pozitivní zkušenosti.
31. Poměr radosti a utrpení plyne ze způsobů prožívání.
32. Rozdíly mezi lidmi jsou v poměrech radosti a utrpení.
33. Otázka: „*Proč jsme na světě*“ nás volá stále a znovu.
34. Žijme v souladu se skutečností a možnostmi volby.

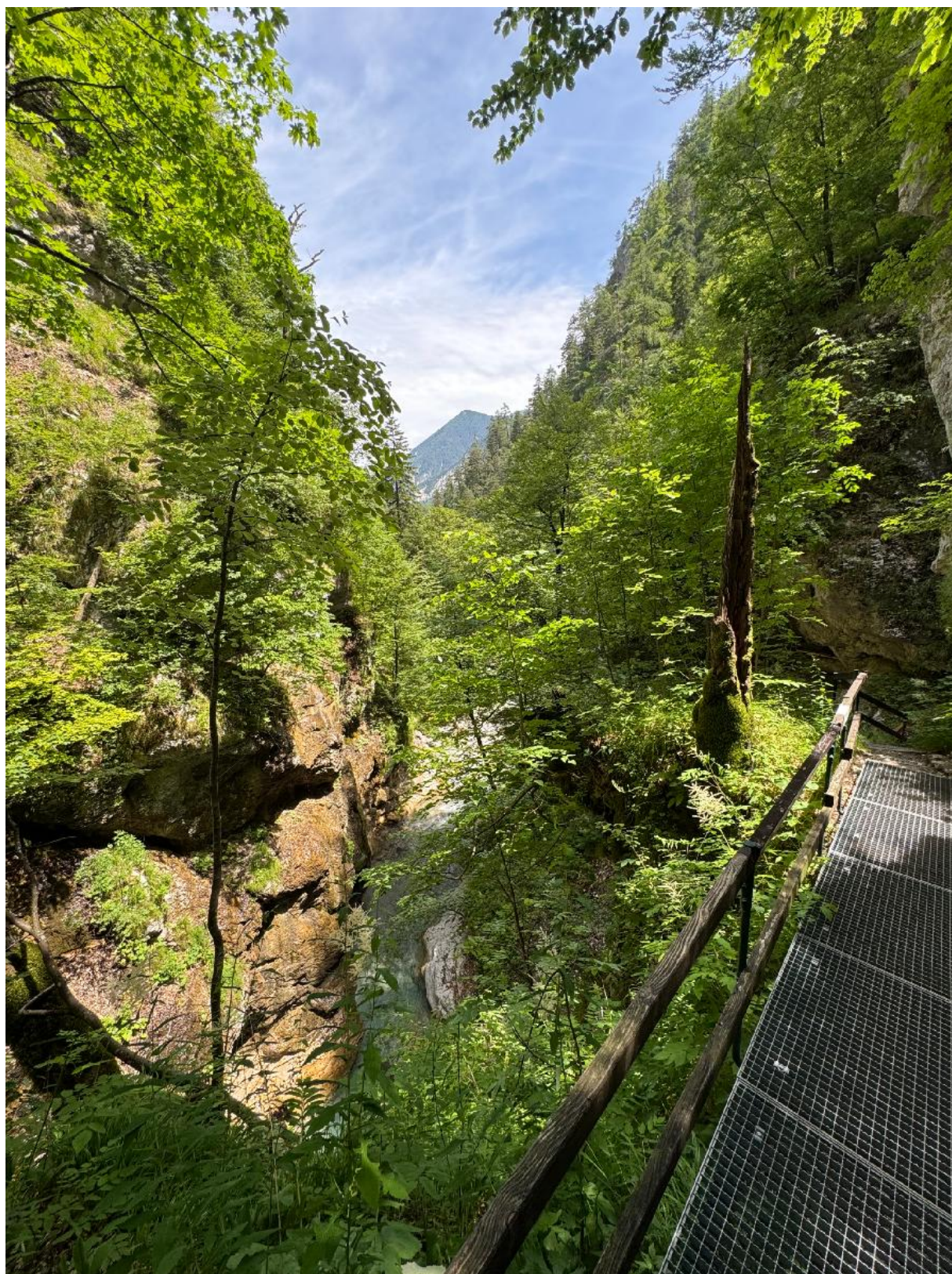
ZÁVĚR

Milí posluchači, dovolil jsem si poskytnout, jako námět k zamyšlení předložené téma, a to soupisem, který není obvyklý. Bylo tak učiněno zejména proto, že odpovídat na otázku v nadpise: *Proč jsme na světě*, je samo o sobě poněkud troufalé, čehož jsem si dobře vědom. Jak z předchozího plyne, záměrem se stalo hlavně to, aby daný přehled tezí poukázal na rovnocennost filosofického, psychologického jakož i teologického diskurzu. Ano, všechna tři odvětví se snaží dané téma v různých pojetích rozepisovat již po mnoho staletí, a jak by řekl Martin Heidegger, *ještě stále se nám odpovědí nedostává*. Ani zde se nelze plně takovému závěru oddávat. Můj osobní úhel pohledu je zřetelně bez teologických ambicí, psychologických závěrů a filosoficky dále nadhazovaných otázek. Jedná se výlučně o nestrannou reflexi v níž může každý, kdo má zájem „prohrabávat se“ v podobných tématech, vkladu usednout a nechat volně nebo i systematičtěji plynout myšlenky tam, kam jej zavedou.

Konečně, proč by zamyšlení nemohlo mít i takový zájem, oprostít se od vědeckých teorií a prostě jen tak, přemýšlet.

Jedno se zde ovšem přeci jen nechává slyšet; co když je vskutku smyslem našeho bytí pouhý život sám a nic víc? Můžeme se oddálit touze pevného závěru a logických vyvozování a přijmout existenci jako něco, co si neklade *úkol, směr* a tak podobně? Neznamená to rozvolnění ničeho. Hranice bytí zůstávají stále stejné. Jen možná stojí za to, poodhrnout oponu lidské domýšlivosti a zeptat se na sám smysl existence, zda vpravdě jest, nebo není, a to ve výhledech, které stále očekáváme nebo po nich vědecky pahneme. Všechny obory vědění zůstávají na svém místě, o to se nemusíme bát. Jen důraz na *vědeckost světa* možná z jiné strany předčí naše očekávání daleko jednodušším výsledkem.

*Jediným smyslem života je hledání
sebe sama*

© Adamec Jiří

PROČ JSME NA SVĚTĚ

Adamec Jiří - Filosofický seminář - Katedra teorie
Neprodejný výtisk.

2025

URČENO PRO INTERNÍ VÝUKU SEMINÁŘE

IČ 105-48-629/174